

SHARON M. PETERSON

Değişim Zamanı

Çeviren
Melike Çetiner

*Anneme,
Odamı temizlemem gerekirken kitap okumama her
zaman izin verdiğin için teşekkür ederim.
Seni çok seviyorum.*

1

“Önce değerinizi bilin, sonra üzerine vergi ekleyin.”

– MIMI

Büyükannem Mona Raye Perkins’in, büyükbabamın kafasına kı-zartma tavasıyla vurduğuna dair bir söylenti vardı. Bu bir döküm tava-ydı ve ben kendimi bildim bileli ocağın üzerinde duruyordu.

Çocukken, bir gün, “Mimi,” dedim merakıma yenik düşerek. “Onu gerçekten hastanelik ettin mi?”

Sırtarak parmaklarına ameliyatla sabitlenmiş gibi duran si-garasından uzun bir nefes çekti. Duman, üzerindeki kıyafetlere sinmiş ve White Shoulders’ın çiçeksi alt tonlarıyla ve okulda ye-mekhane görevlisi olarak çalıştığı yıllardan kalma konserve yeşil fasulyenin kalıcı kokusuyla karışmıştı.

“Elbette. O yalancı, hayırsız piç bunu hak etti,” dedi sigara dumanının arasından beni süzerek. “Kaç yaşındasın sen?”

“Dokuz.”

“Ah, o hâlde bu biraz daha büyüdüğünde anlatabileceğim bir hikâye.” Göz kırptı ve tek odalı evinin kısıtlı yaşam alanında en önemli yeri kaplayan kahve masasını işaret etti. “Şimdi bana ku-mandayı ver. *Days of Our Lives** başlıyor.”

* Days of Our Lives, 1965’ten bu yana yayında olan, Amerikan televizyon-larının en uzun soluklu pembe dizilerinden biridir.

Yalan söylemediğini ya da unutacağımı umarak beni kandırmadığından emindim. Mimi tanıdığım yetişkinlerden farklıydı. Bana her zaman gerçeği söylerdi ve onu asla yumuşatmazdı. “Bokun adı değişse de bok boktur,” derdi. “Neden başka bir şey diyelim ki?”

Mimi’nin bu tarz, Mimizm olarak adlandırdığım birçok lafı vardı. Annem söylediklerini tekrarlamamı yasaklasa da, bu beni her birini ezberlemekten ve başucumda duran Lisa Frank günlüğüne not etmekten alıkoymadı.

Öte yandan annem, Mimi’nin birçok şeyini onaylamazdı; Teksas’ın Eagle Pass kasabasındaki Forest Lake Mobile Park’ta yaşadığı küçük yeşil karavandan, komşu çocukların uygunsuz pozisyonlarda bahçesine konumlandırımlarına izin verdiği bahçe cücelerine kadar. Annem, Mimi’nin yüksek sesle gülmesinden, yediklerine asla dikkat etmemesinden ve diğer insanların ne düşündüğünü hiçbir şekilde umursamamasından nefret ederdi.

Büyüdüğümde Benzemek İstedğim İnsanlar listesinde Mimi ilk sıradaydı.

Hayvan desenli, dikkat çekici kıyafetler, dar pantolonlar ve yüksek topuklu ayakkabılar giyip etrafta dolaşmak isterdim. Annemin kınamalarından bir an önce kurtulmak isterdim. Sadece kendim olmaktan korkmamak isterdim.

Bugün, yirmi yedi yaşında bile, hayatımın büyük bir kısmını annemin yuvarlak bir deliğe sokmaya çalıştığı köşeli bir parça gibi geçirdim. Dudakları büzülmüş, ellerini kalçalarına koymuş, ağır bir iç çekişin eşlik ettiği o bıkkınlık ifadesinin nedeni hep bendim, asla kız kardeşim değildi.

Çok küçükken Mimi’nin kucağına oturur, taktığı sallantılı küpeleri incelerdim. Kıkırdayarak kollarımı boynuna dolayıp ben onun vücudunun yumuşaklığıyla eriyene kadar kulağıma tekerlemeler fısıldardı. Mimi’nin sevdiğim özelliklerinden biri de buydu. Kıvrımlarını benimsemişti. Gülümsediğinde yanaklarının şişmesi, kahkahasıyla tüm vücudunun titremesi. Ondan yayılan özgüvenin birazının bana geçmesi için dua ederdim.

Benden üç yaş küçük olmasına rağmen kız kardeşim Phee, babamız gibi uzun boylu, kıvrıkcık sarı saçlı ve kocaman, “gözle-
rimin içine bak” maviliğinde gözlere sahipti. Bana hiç benzemi-
yordu. Ailenin Perkins tarafı bana siyah saçlarımı, gözlerimi ve
kısa, kıvrımlı vücudumu vermişti.

Tabii ki annem bunu onaylamıyordu.

Bir keresinde vücudumdan şikâyet ettiğimde, kendimi kız
kardeşimle ya da Mimi’nin pembe dizilerindeki kadınlarla kı-
yasladığımda, büyükannemin yüzüne bilmiş bir gülümseme
yerleşmişti. Sigarasını ağzından çıkarıp bana doğru eğilmiş ve
sadece benim duyabileceğim bir sesle, “Perci, hayatım, bir erkek
kepçe değil, kaşık ister. Bunu unutma,” demişti.

Öyle yapmıştım. Ne anlama geldiğini bilmesem de not etmiş-
tim.

On üç yaşımdayken sonunda büyükbabam ve kızartma tava-
sıyla alakalı hikâyeyi anlatma kararı aldı. Bir akşam önce annem,
Laredo’ya giderken beni Mimi’ye bırakmıştı. Kız kardeşim Phee,
İnanılmaz Sevimli Küçük Kovboy Kızı Güzellik Yarışması’nda
ya da aynı derecede berbat bir isme sahip olan bir yarışmada yer
alıyordu ve onu izlemek, yapmak isteyeceğim en son şeydi.

Şimdi, Mimi söz konusu tavada sosisli patates kavurması ha-
zırlarken ben de küçük mutfak masasının yanında duruyordum.

“Büyükbabanla çok genç yaşta evlendik çünkü çok aptaldık
ve bir an önce çocuk sahibi olmak istiyorduk.” Duraklayarak bir
parmağını yüzüme doğru salladı. “Bak, o yüzüğü parmağına
takmadan önce aile olma yoluna adım atma. Bir dakikalık zevk
için bu zahmete girmeye değmez.”

Erkeklerin yaşadığını bile fark etmediklerini görünce, bu
tavsiyeye uymanın zor olmayacağını düşündüm. “Anlaşıldı
efendim.”

“Harika. Annen doğduğunda on dokuz yaşındaydım. Babası
hiçbir zaman bir baltaya sap olamadı, ben de karnımızı doyur-
mak ve bebek bezi alabilmek için iki işte çalıştım.” Sosislerin ki-

zardığı tavaya bir kâse doğranmış biberle soğan attı. Bu görüntü karşısında karnım guruldamaya başlamıştı. Sosisli patates en sevdiğim yemekti.

“Okulun kafeteryasında çalışır, vardiya arası markete giderdim. Bazen eve koşar, makyajımı tazelerdim.” Patatesleri ve ardından biraz tuz ve karabiber ekledi, kaşıkla birkaç kez karıştırdıktan sonra ocağın altını kısarak karşıma oturdu.

Mimi, Virginia Slim marka sigarasını çıkarıp yaktıktan sonra uzun bir nefes çekerken sabırsızlıkla bekledim.

“Karavanın önünde yabancı bir araba gördüm ve şüphelendim. Kapıya doğru yürüyerek içeri daldım. Ne buldum, biliyor musun?” Sigarasını havada sallıyor, koyu renk gözleri hatırladığı öfkeyle parlıyordu. “Yan odada bebeğimiz uyurken, o sarışın bir kadınla benim yatağımdaydı.”

Annemden miras kalan kötü alışkanlığa yenilerek tırnağımı ısırdım ve ona biraz daha yaklaştım. “Sonra ne oldu?”

“Yaşananlar beni çılgına çevirdi. Çılgınlık koptu ve bebeğim uyanıp ağlamaya başladı. O kadın aniden ayağa fırlayarak kıyafetlerini aldı ve cırılçıplak bir hâlde karavandan kaçtı. Ama benim gözüm sadece kocam dediğim o götü görüyordu.” Sigarasının ucundaki külü üçüncü sınıfta kilden, ona özel olarak yaptığım küçük, şekilsiz kül tablasına attı.

“Çok çalıştığım için kendini ne kadar yalnız hissettiğinden yakınmaya başladı. Sanırım biraz delirdim.” Başını içinde kahvaltımızın cızırdadığı tavaya doğru eğdi. “O tavayı elime aldım ve salladım.” Dudağının bir köşesi kıvrıldı. “Sanırım kafası araya girdi.”

“Bir ağaç gibi devrilerdi. Bebeği kucağıma alarak yan odaya gittim ve ambulans çağırdım. Herkese bunun bir kaza olduğunu anlattı çünkü karısının onu bir tavayla yere serdiğini kabul etmek istemiyordu.”

“Vay canına,” dedim nefes nefese, ona biraz daha hayranlık duyarak.

“Hastanede olduğu sırada tüm kilitleri değiştirdim ve onun işe yaramaz kıcını boşayacak kadar para biriktirmeye başladım.” Sigarasını söndürdükten sonra kasılarak ocağa doğru yürüdü. Mimi istisnasız her yerde –bakkalda, doktora gittiğinde, cenazelerde– hayat upuzun bir podyummuş gibi kasılarak yürürdü.

Yemek piştiğinde ocaktan aldı ve ocağı kapattı. Yüzünü bana dönerek kalçasını tezgâha yasladı. “İşte bu da benim anlarımdan biriydi, tatlım.”

“Anlarından biri mi?”

Başını salladı ve koyu renk saçları sallandı. “Hayatta bazı anlar vardır, bazıları büyük, bazıları küçüktür. Bazıları mutludur, evleneceğın adamla tanışmak ya da bir bebek sahibi olmak gibi. Ama kimisi de kötüdür. Bizi biz yapan o anlardır. Mesela karavanın kapılarını açtığım o gün. İşte o büyük anlardan biriydi. Beni değiştirdi.”

Mimi mavi beyaz tabaklarından ikisini çıkarıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra üzerlerine sosisli soteyi doldururken söylediklerini düşündüm.

“Seni nasıl değiştirdi?” diye sordum yemeği masaya getirdiğinde.

“Nihayet hayatımın kontrolünü elime aldım ve o adamdan kurtuldum; bir daha da arkama bakmadım. Göreceksin. Kimse o anlardan kaçamaz. Bir gün, hiç beklemediğın bir anda, başına gelecek. İlk anda fark edemeyebilirsin ama seni değiştirecek. şimdi, ye bakalım. *The Price is Right* başlamak üzere.”

O konuşmanın üzerinden geçen on dört yıl boyunca beni değiştirecek o ânı bekledim. Her doğum günümde, kalbimin küt küt atmasına neden olan yakışıklı bir adamla ilk tanışmamda, üniversiteden mezun olduğumda; ama o an hiç gelmedi. Yirmi yedi yaşıma geldim ve hayatım öngörülebilir bir yolda ilerliyor gibi görünüyordu.

Sonra bir gün, hiç beklenmedik bir yerde, olan oldu. Ve bu hiç de güzel değildi.

2

*“Hayat sana limon veriyorsa,
onları iade edip üzüm iste.
Çünkü üzümlerden şarap yapabilirsin.”*

– MIMI

Nefret Ettiğim Yerler listemin ikinci sırasında diş hekimi muayenehanesi yer alıyordu. Annemle alışveriş yapmaktan biraz daha kötü olsa da aynı zamanda aile dostumuz olan jinekologumu ziyaret etmekten iyiydi. Anne ve babam onu barbekü için çağırmıştı ve ben daha önce gördüklerini düşünerek Dr. Sullivan’ın gözlerinin içine bakamıyordum. Tabii ki doktor değiştirebilecek kadar yetişkin bir kadındım ama bunu yaptığımda annem çıldırır, açıklama yapmak zorunda kalırdım ve savaş daha başlamadan biterdi.

Yılbaşı sabahıydı ve ben pembe bir muayene koltuğuna oturmuş, mümkün olan en geç randevuyu alarak sayısız kez erteleğim dolguyu yaptırmayı bekliyordum.

“Ağzındaki his nasıl? Uyuştu mu?” diye sordu Dr. Kelly, yüzünün yarısını kaplayan mavi bir maskeyle yüzüme bakarak. Mavi gözlerinin üzerindeki kaşından fazlasını gördüğümü hatırlamıyordum.

Başımı sallayarak telefonumu kalçamın altına doğru kaydırdım.

Gözlerinin kenarları kırışmıştı. “Bir iki dakika daha bekleyip başlayacağız. Annen nasıl?”

Evet, Dr. Kelly aynı zamanda annemin de diş hekimiydi.

“Annemi bilirsin, sürekli meşguldür.” Ayrıca kızlarının hayatlarıyla da yakından ilgilenir. Her yere nüfuz etmiş kökleriyle besleyici bir ağaçtan çok, boğucu ve öldürmesi imkansız sarmaşıklar gibi.

“Peki ya kız kardeşin? Onu geçen hafta bir sabah programında gördüm.” Gözlerinde hülyalı, hüzünlü bir bakış vardı. “Çok güzel dişleri var. Eminim her gün fırçalıyordur. Diş hekimi onunla gurur duyuyor olmalı.”

“Gerçekten güzel.”

Gözlerini kıstı. “Diş ipi kullanmak çürükleri önler. Biraz daha özenli olsaydın bugün burada olmazdın.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Haklısın. Bazen uyuyakalıyorum ya da unutuyorum. Bir keresinde bir paket diş ipini tuvalete düşürdüm ve—”

“Bugün nasılsınız, Bayan Mayfield?” Dental hijyenist Callie gülümseyerek diş hekiminin karşısındaki tabureye oturdu. “Yeni sigorta döneminden önce son kontroller demek?”

“Evet, ben aslında—”

Dr. Kelly sözümü kesti. “Radyonun sesini aç. Burası benim en sevdiğim kısım.”

Callie eğilerek tezgâhın üzerindeki radyoyu kurcaladı. Bir saniye sonra odada bir ses yankılandı.

“Millet, dinleyin! Bugün Geleneksel Cuma Ağlama Günü için Houston’ın en popüler yerel grubu AC/DC *cover* grubu AB/CD’nin konseri için iki bilet hediye ediyoruz.”

“Dostum, onlar harika,” dedi sörfçülerin Teksas versiyonuna benzeyen başka bir erkek sesi. “Kazanmak için yapmanız gereken şey basit. Bizi arıyorsunuz ve eğer sizi seçersek, canlı yayında sevgilinizden ayrılıyorsunuz. Yapmanız gereken tek şey bu, başarırırsanız biletler sizin. Telefon hatları açık.” Radyo seksenlerden kalma bir metal grubunun şarkısına geçti.

Dr. Kelly ellerini birbirine sürttü. “Her zaman çok komikler.”

Ağzımın uyuşmayan kısmıyla gülümsemeye çalıştım. Bu, birinden ayrılmak için korkunç bir yol gibi görünüyordu. Eğer erkek arkadaşım Brent’ten ayrılacak olsaydım, ona nazikçe yazılmış bir mektup yollardım ya da kahve içmek üzere buluşur, sorunlarımızı mantıklı düşünme yetisine sahip yetişkin bireyler gibi çözmeye çalışırdık. Belki de ayrılığın mantıklı sonuçlarını gözler önüne seren açıklayıcı bir e-posta atılabilirdi.

Bunu sıklıkla düşündüğümden değil.

Brent harika biriydi; zeki, azimli, babacan bir yakışıklılığa sahipti ve tam da annemin evlenmemi istediği kişiydi. Bana sık sık hatırlatmaktan keyif aldığı gibi. Her gün. Bir düzine mesajla. Yüz yüzeyken. Arada bir attığı e-postalarla. Eğer bir reklam panosuna erişme şansı olsaydı...

“Hadi şu işi halledelim.” Dr. Kelly eldivenlerini giydi, devasa koruyucu gözlüklerini taktı ve alet tepsisine uzandı. Tüm bunları gerekli görünenden biraz daha neşeli bir tavırla yapıyordu.

Koltuğa yaslandığımda alnımda boncuk boncuk terlerin oluştuğunu hissettim. Dr. Kelly, polis sorgusu ışıklarının parlaklığındaki lambayı gözlerime gelecek şekilde ayarladı. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdığımda odanın tavanına asılmış, biz kurbanları neşelendirmeyi amaçlayan posterleri görebiliyordum. Her birinde bir hayvan vardı –uçuşa geçen bir kartal, kükreyen bir aslan, sıradan bir... zürafa– ve altında etkisiz de olsa ilham verici alıntılar yer alıyordu.

Bir tanesinde bir süre durakladım, bu bir kuştı; kafasındaki tüyler dikilmiş ve büyük, vahşi gözler, sanki kuş ebeveynlerini uygunsuz bir pozisyonda görmüş ve gözlerini kaçıraramamış gibi. Altındaki alıntı şöyleydi: *HER ZAMAN KENDİN OL. BUNU YAPABİLECEK TEK KİŞİ SENSİN.*

Daha önce de dediğim gibi, etkisiz.

“Ağzını iyice aç,” dedi Dr. Kelly. Ağzımın açık kalması için bir mekanizma yerleştirdi. Birkaç saniye sonra matkabın vızıl-

tısına diş tozundan oluşan bir bulut eşlik etti; odada yankılanan ses sinirlerimi zorluyordu. Kendime bunun yakında biteceğini hatırlattım. Eğer aylık anne-kız kahvaltılarına dayanabiliyorsam, her şeye dayanabilirdim.

Radyoda çalan şarkının sona ermesiyle birlikte kalın ve dramatik bir sese sahip olan radyo programcısı geri döndü. "Baylar bayanlar, kızlar ve erkekler, karşınızda ilk yarışmacımız. Bize adınızı, nereli olduğunuzu ve bugün kimden ayrılacağınızı söyleyin."

"Adım Sheila, Houston'dan arıyorum ve erkek arkadaşım Todd'dan ayrılacağım."

"Peki Todd bunu hak edecek ne yaptı?"

Sheila homurdandı. "Ne yapmadı ki? Korkunç derecede tembel biri, ayrıca benimle hiç ilgilenmiyor. Noel'de bana bir elektrikli süpürge aldı. Bunu kim yapar?"

Callie gözlerini devirdi. "Bunu yapsaydı erkek arkadaşımı kesinlikle öldürürdüm."

Odadaki vızıltı kesildi. Dr. Kelly matkabı altdudağımın üzerinde dengede tuttu. "Bir yıl, Noel'de bir tost makinesi hediye gelmişti. Korkunç değil mi?"

"Çeşekten öğünç." Matkaba odaklanırken gözlerim şaşmış oldu. O şey ya kayarsa?

"Konuşma tatlım."

Başımı salladım ve parmaklarım da tıpkı ağzım gibi uyuşana kadar kucağımda döndürmeye başladım.

"O aptaldan boşanmamın bir nedeni var." Vızıldama tekrar duyuldu. "Birinci yıldönümümüzü unuttu. Tamamen. Tek bir kelime bile etmedi." Gözlerime bakarak, "Bu ilk ipucu olmalıydı, değil mi?" dedi.

"Yani..."

Dr. Kelly gözlerini kıstı. "Konuşmak yok."

Ellerimden biri hayal kırıklığıyla bir yumruğa dönüşse de sesimi çıkarmadım.

Radyodan bir ses araya girdi. "Pekâlâ Sheila, beklemede kal. Şimdi Todd'u arıyoruz."

Telefon üç kez çaldıktan sonra uykulu bir ses duyuldu. "Kimsiniz?"

"Todd, benim, Sheila."

Todd, Sheila'nın kim olduğunu anlamaya çalışıyormuşçasına durakladı. "Evet?"

"İşte geliyor." Dr. Kelly'nin elleri durakladı. "Sesini biraz daha aç."

"Senden ayrılıyorum. Bana hiç ilgi göstermiyorsun; bence senden daha iyisine layığım," dedi Sheila.

Radyo sunucuları neşeyle homurdanıp Todd'un cevabını beklerken kısa bir sessizlik yaşandı.

"Peki."

Sheila'nın nefesi kesildi. "Bu... bu kadar mı?"

"Evet. Bu kadar. Şimdi yatağıma dönüyorum." Sonra telefonu kapatma sesi duyuldu ve radyo programcıları kahkahalara boğuldu.

Sheila burnunu çekerek, "Fikrimi değiştirmeye bile çalışmadı," dedi.

"Telefon hatlarımız hâlâ açık. Hattımızda başka bir çift var. Sevgilisinden hemen şimdi, burada ayrılmak isteyen şanslı bir erkek ya da kız için konser biletleri. Bir yere ayrılmayın, geri geleceğiz."

Dr. Kelly kıkırdayarak matkabı çıkardı ve sivri uçlu, gümüş bir alete uzandı. "Hepsini aldığımı emin olayım."

Dr. Kelly dürttüğçe yüzümü buruşturdum.

Callie omzumu okşayarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Ay...ay..."

"Konuşma lütfen," dedi ters ters yüzüme bakarak. "Matkapla biraz daha çalıştıktan sonra dolguyu yapacağız ve bitecek."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve matkabın diş minesi üzerindeki sesine eşlik eden tuhaf, keskin kokuyu görmezden gelmeye ça-

lıştım. Bir daha asla dişlerimin çürümesine izin vermeyeceğime yemin ettim, bunun için günde beş kez diş ipi kullanmam ve bir daha asla jelibon yememem gerekse bile.

“Ve Geleneksel Cuma Ağlama Günü’ne geri dönüyoruz. Bir telefon görüşmesi daha yapacak vaktimiz var; hattımızda biri var. Bizimle adını paylaşabilir misin?”

“Brent.”

Gözlerimi açtım.

Dr. Kelly matkabı bırakarak dişimi kurcaladı. “İşte oldu.”

“Günaydın Brent. Kalbini kimin kırdığını söylemek ister misin?”

Callie dolgu malzemesini tek kelime etmeden Dr. Kelly’ye uzattı; ikisi de radyoda canlı olarak yayınlanan dramı dinliyordu.

Adam öksürdü. “Kız arkadaşımдан ayrılmak istiyorum.” Bu ses. Sonuçta dünyada Brent adında, benzer sese sahip ve konuşmadan önce aptalca öksüren başka adamlar da vardı.

“O hâlde doğru adrestesiniz. Konu nedir?”

“Neredeyse bir yıldır birlikteyiz ve sanırım yakında evlenme teklifi etmemi bekliyor ama ben bunu yapamam. Hoş bir kız ama benden çok daha... sıkıcı birine ihtiyacı var. Kendisi gibi. Benimle tartışmıyor. Her zaman herkesi mutlu etmeye çalışıyor ve—”

“Sürekli başkalarını memnun etmek için uğraşan biri,” dedi Callie bilge bir baş hareketiyle.

“Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi hayal dahi edemiyorum.”

Mideme bir yumru oturdu, çünkü bu sesi tanıyordum. Bu sesin çizburgerine ekstra soğan sipariş ettiğini duymuştum. Midesi yandığında ve sipariş ettiği o ekstra soğanlar yüzünden mide ilacına ihtiyaç duyduğunda, gece yarısı adımı söylediğini duymuştum. Bu onun sesiydi. Brent’in. *Benim* Brent’imin.

Dr. Kelly dolgu malzemesini keskin bir alet ve biraz fazla hevesli bir hareketle dişime sabitledi. “Pisliğin teki gibi konuşuyor,” diye mırıldandı.

Canlı yayındaki o pislüğün bahsettiği kişi bendim.

Brent konuşmaya devam etti. “Onunla bir gün daha geçirirsem sıkıntıdan öleceğim. Ayrıca bugün yılbaşı. Değişiklik için iyi bir zaman.”

Kalbim göğüs kafesimden fırlayarak odanın diğer ucuna uçacak, radyoyu kapatıp pencereden atlayacak gibi oldu.

“Onu hemen bağlayalım.” Telefon çalmadan önce kısa bir duraklama oldu. Sonra kalçamın altındaki telefon titremeye başladı. Gözlerimin kenarlarında yaşların biriktiğini hissettim.

Dr. Kelly kaşlarını çatarak ellerini ağzımdan uzaklaştırdı, ağzımdaki mekanizmayı çıkardı ve tekrar taburesine oturdu. “İyi misin?”

Artık konuşabiliyordum ama konuşmak istemiyordum. Bu işlemler neden genel anestezi altında yapılmıyordu ki? Böylece konuşamaz, hiçbir şey duyamaz ya da hissedemezdim.

Radyodan bir kez daha zil sesi yükseldi ve telefonum uyluğumun altında bir kez daha titredi.

“Umarım telefonu açar ve ağzının payını verir,” dedi Callie.

Zil sesi. Titreşim. Tanrı aşkına, telesekreter devreye girmeden önce kaç kez çalmak zorunda?

Bir klik sesi duyuldu ve titreşim ne kadar zavallı olduğumu ilan edercesine yankılandı. Buradan çıktıktan sonra çok fazla dondurma yiyecektim. Dişlerimin çürümesine izin vermem planımın canı cehenneme. “Perci’nin telefonuna ulaştınız. Maalesef şu anda müsait değilim. İsterseniz sesli mesaj bırakabilirsiniz, size döneceğim.”

Öksürük, öksürük.

“Selam, benim, Brent. Bak, sen iyi bir kızsın ve bir gün birini gerçekten mutlu edeceğinden eminim ama artık görüşmememiz gerektiğini düşünüyorum. Eğer sormak istediğin bir şeyler varsa, beni nerede bulabileceğini biliyorsun.”

Dr. Kelly homurdandı. “Tam bir ahmak. Zavallı kızcağız.” Elini omzuma koyduğunda nefesim kesildi; adımla duyduğunu

fark etmesini, o zavallı kızcağızın ben olduğumu fark etmesini bekledim. “İşlemin bitti. Birkaç ay sonra temizlik için tekrar görüşürüz.”

Callie üzerinde aletlerin bulunduğu tepsiyi aldı ve koltuğu kaldırdı. Ağzımı açıp kapatarak uyuşukluk hissinden kurtulmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Tuhaf bir şekilde bu his boğazıma, oradan da göğsüme doğru ilerliyor gibiydi.

Dışçı koltuğundan fırlayıp çantamı kapattığım gibi küçük muayene odasından dışarı çıktım. Savaşma tepkim gelişmemiş olsa da kaçma tepkim son derece gelişmişti. Şu anda beni muayenehaneden, Houston şehrinden, Teksas eyaletinden ve büyük ihtimalle ülkeden defolup gitmeye teşvik ediyordu.

Dr. Kelly ayağa kalkarak eldivenlerini çıkardı. “Annene selamımı söyle.”

Cevap vermedim çünkü o sırada telefon bir kez daha titremeye başladı, bu sefer bir sesli mesajın geldiğini belirten bildirimin titreşimiydi.

3

*“Bir gün, daha büyük biri olman gerekecek.
Buna hazır olmak için yiyebildiğin kadar pasta ye.”*

– MIMI

Üniversiteden mezun olduğumdan beri, Houston’ın yeniden canlanan köşesi Brewer Caddesi’nde bir apartman dairesinde yaşıyordum. The Lofts eski, dönüştürülmüş bir kurabiye fabrikasıydı ve itiraf etmeliyim ki bu, gerçek çekiciliğini artırıyordu. Bazen koridorlarda uzun zaman önce pişirilmiş kurabiyelerin kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

Lobideki posta kutumun içinde bulunan mektupları alarak çantama doldurdum. Asansörü geçerek üzgün ve dağılmış bir hâlde geçireceğim uzun bir hafta sonuna hazırlanmak için eve dönerken marketten aldıklarımı yerine yerleştirmek üzere merdivenleri çıktım. Yağ, şeker ve çikolata besin grupları en güzel şekilde temsil ediliyordu.

Bir de marul ve minik havuçlar. O da kasiyerin bir yetişkin olduğumu bilmesini istediğim için.

Çantam ve anahtarlarımla birlikte poşetleri dengede tutmaya çalışırken poşetler bileğimi kesmişti. Onları yeniden düzenlemek için sahanlıkta durakladım ve Brent’in radyoda söyledikleri

zihnimde yankılanırken iç çekerek duvara yaslandım. *Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi hayal dahi edemiyorum.*

Daha geçen hafta bana güzel, üzerinde “İçimden geldi. Aşkla, Brent,” yazılı bir notla birlikte pembe güller göndermişti. Tabii ki güller en az sevdiğim çiçeklerdendi, peki ya not? *Aşkla*, diyordu. Aşk. Günlerce bu kelimeyi düşünmüştüm. Daha önce hiç söylememişti. Ve ben de ona söylememiştim. Aramızda ilk görüşte aşk gibi bir şey yaşanmamıştı ki böyle bir şeyin varlığından bile tam olarak emin değildim. Brent’le olan ilişkim, uyuşma ve an-nemin zoruyla başlamıştı. Ayrıca karşılıklı saygıya dayandığını sanmıştım.

Çantamın derinliklerindeki telefonum çaldı. Arayanın annem olduğunu anlamak için kontrol etmeme gerek yoktu. Çıkardığım ses gülmekle hıçkırmak arası bir şeydi, bu sesi tarif eden bir kelime olmalıydı. Annem Brent’in güneşle ayı kendi elleriyle astığını ve dünyanın dönmesini sağladığını düşünüyordu. Beni terk ettiğini öğrendiğinde onun tarafını tutmasını ve beni mirasından mahrum etmesini beklerdim.

“Bence aradığın kişi o,” demişti bana birçok kez. “Ondan daha iyisini bulabileceğini düşünmüyorum.”

Zamanla genişleyen kelinesi gizlemek için saçlarını özenle şekillendiren Brent. Konuşmadan önce varlığını duyurmak istercesine çıkardığı o öksürük sesi. Korkunç kravatları ve çikolatadan hoşlanmıyor oluşu. (Geriye dönüp baktığımda tüm bunlar bir ipucu olmalıydı.)

Tüm bunlara rağmen sevimli de olabiliyordu, bu yüzden er ya da geç sonumuzun evlilik olacağını düşünüyordum. Ya annem haklıysa ve Brent evlenip kendi ailemi kurmak için tek şansımса?

Ve o beni iki konser biletiyle takas etmişti.

Dudağımı ısırdım, ağlamak istemiyordum. Koyu renkli bir tutam saç atkuyruğumdan kurtularak gözlerimin önünde uçuşmaya başladı. Onu kenara iterek sızlayan burnumu ovuşturdum.

Burnumu çekerek poşetlerimi yere bıraktım ve çantamdaki telefonu çıkardım. Arama sonlandıktan sonra aileme toplu bir mesaj attım ve (hayali) mide sorunları yüzünden her yılbaşında gittiğimiz Loveland Otel’de düzenlenen partiye katılamayacağımı bildirdim. Sonra en iyi arkadaşım Mathias’a yaşadığımı anlaması için bir mesaj attım ve cevap vermelerine izin vermeden telefonumu kapattım.

Üst katta bir kapı çarptı ve bir adam belirdi; üzerindeki deri ceketini ve koyu renk saçlarıyla hızlı adımlarla merdivenlerden inip yanımdan geçti. Bir görüntüden çok bir izlenim gibiydi; o kadar hızlı hareket etmişti ki görüntü bulanıklaşmıştı. Daha önce karşılaştığım biri olmasa da burası büyük bir komplekti ve ben herkesi tanıımıyordum. Yine de hızlıca yanımdan geçtikten sonra durakladı ve bana döndü.

“Hey,” dedi. “İyi misin?”

İyi olup olmadığımı sorduğu için tuhaf bir şekilde duygulanarak doğruldum. “Ah, şey, evet iyiyim.”

Başını yana eğdi. Merdivenlerden inmeden önce yarım saniye bekledi, sonra elini havaya kaldırıp salladı.

Bir dakika sonra karanlık daireme girdiğimde, aldıklarımı mutlak tezgâhının üzerine bıraktıktan sonra ışıkları açtım. Benimle ilgili pek çok sıkıcı şey olsa da dairem bunlardan biri değildi.

Küçük yemek alanında birbirinden farklı dört sandalyeyle çevrili kare şeklinde krom ve turkuaz bir masa vardı. Uzun, açık renk tuğla duvar boyunca yerleştirdiğim rafta cüretkâr, hayalperest baskılar ve küçük, çerçeveli fotoğraflar –Mayfield aile fotoğrafı, Mimi’yle çekilmiş fotoğraflarımız, kız kardeşim ve benduruyordu. Orada burada birkaç adet mum, taze çiçekler için bir ya da iki vazo, koltuğun üzerine atılmış leopar desenli polar battaniye (Mimi’nin hediyesi) ve ahşap dolapta sergilenen kaşık koleksiyonum.

Eğer parlak, cüretkâr, çizgili, ekoseli, çiçekli ya da sıradışı bir şeyse, burada olmasını istiyordum. Ama tüm bunları toplama-

mın sebebi birini etkilemek istemem değildi. Kendime bir sığınak yaratmak istemiştim ve küçük dairemin olmaktan korktuğum her şey olduğu gözümünden kaçmamıştı.

Sal adlı betabalığım, oturma odasında sehpa görevi gören devasa bir küpün üzerindeki yerinden huzurla bana bakıyordu. Onu selamlamak için hızlıca yanına gittim.

“Korkunç bir gün geçirdim.” Balık yeminden biraz alarak suyun yüzeyine serptim. “*Gerçekten* berbattı. Brent’e bayılmadığını biliyorum.” Brent dizüstü bilgisayarını oturma odasında kurabilmek için Sal’ın kâsesini sürekli başka bir masaya ya da mutfağa taşıyordu. “Ama birinin olması güzeldi.”

Bir ikinci el dükkânından yok pahasına satın aldığım büyük kırmızı kanepeye uzandım. Günün karmaşasından bitap düşmüş bir hâlde, sessizliğin paramparça olmuş kalbimi sakinleştirmesine izin verdim. Sal’ın kuyruğu kırmızılar, maviler ve morlardan oluşan bir dalga hâlinde kâsenin kenarına doğru süzülürken yuvarlak, siyah gözleriyle dışarı baktı.

Parmağımı kâseye değdirdim. “Sağ ol dostum. Sana güvene-bileceğimi biliyorum.”

Sal gülümsedi ya da ben gülümsediğini düşünmek istedim. Balığım la güzel bir bağımız vardı, bana asla ne yapacağımı söylemez, beni hiçbir zaman yargılamazdı. Yargıladıysa bile bunu kendine saklardı.

Fazlasıyla esnek ve rahat olan kıyafetlerimi giydikten sonra oturma odasındaki veranda penceresine yakın duran, çiçeklerle kaplı papasan sandalyeme yerleştim. Güneşli günlerde güneş ışınları cam kapıdan içeri süzülür, mükemmel bir okuma alanı oluştururdu. Bugün hava güneşli değildi. Bugün hava gri ve iğrençti.

Brent’in kalbi gibi.

On dakika sonra ki bu süreyi hayatımın nasıl bir felaket olduğunu derinlemesine inceleyerek geçirmiştim, Mathias elinde bir şişe kırmızı şarap, meyve ve küçük bir dart tahtasıyla habersizce çıkageldi.

“Dart mı?”

“Bekle ve gör.” Cebinden Brent’in kafasının kabaca kesilmiş bir fotoğrafını çıkardı ve tahtanın üzerine yapıştırdı.

“Facebook’tan çıktı aldım.”

“Peki ya şeytan boynuzları ve keçisakalı?”

Mathias sırtıttı. “Onları ben ekledim. Yakıştığını düşünüyorum. Beğendin mi?”

“Kesinlikle yakışmış.”

İşte bu yüzden Mathias en iyi arkadaşımdı. Hiçbir zaman istemediğim ama onsuz da yaşayamadığım kardeşim gibiydi. Birkaç yıl önce, Phee’nin Teksas Güzeli olma olasılığının yüksek olduğu zaman tanışmıştık. Annem Mathias’ın annesini koç olarak işe almıştı, o da genç ve umutlu kadınları potansiyellerine ulaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Bayan Jorgenson 1978 Teksas Güzeli, annesiye 1953 Teksas Güzeli olmuştu. Mathias onların izinden gidememiş olsa da aile işinin içine çekilmişti.

Genellikle fotoğrafçılıkla meşguldü ancak aynı zamanda sosyal becerilere de yardımcı oldu –topluluk önünde konuşma, sosyal medya ve pazarlama– fotoğraflar seansları ve hasar kontrolleri için müşterilerle buluşmak üzere sık sık seyahat etti. Fakat çift taraflı bant ve reçetesiz satılan ağır kesici ilaçlar konusunda çok bilgiliydi, ayrıca ihtiyaç durumunda bir kostüm felaketini veya saç krizini çözmek için devreye girebilirdi. Dahası, moral konuşmalarında efsanevi bir yeteneğe sahipti. Bir de güzellik kraliçeleriyle yaşadığı aşklar vardı.

Ama yine de, her zaman tek bir güzellik kraliçesi için yanıp tutuşurdu. Yani kız kardeşim için.

Mathias getirdiklerini tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra ellerini omuzlarıma koydu ve mavi gözleriyle bana baktı. “Brent adinin teki. Bunu unutma.”

“Yani, belki–”

“Hayır. O bir pislik. Sorun sende değil. Sorun kendisi.” Beni sıkıca sararak çenesini başımın üstüne koydu. Kendimi kollarına

bıraktım, başka hiçbir şeye sahip olmasam bile ona sahip olduğumu bilmenin tadını çıkardım. Ayrıca çok güzel kokuyordu. Mathias dış görünüşüne özen gösteren biriydi. Kıyafetleri –bugün dar bir pantolon, beyaz bir tişört giymişti– gündelik görünüyor olabiliyordu ama her zaman karşısındakini etkilemeyi hedefliyordu. “Tanrım, çok kıyasın.”

Homurdanarak geri adım attım. “Teşekkürler.”

“İşte bunun için buradayım, sana dikey eksikliklerini hatırlatmak için.”

“Yani, arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.”

“Daha önce de söylediğim gibi, bunun için buradayım.” Sangria hazırlamak için malzemeleri almak üzere dolapları açmaya başladı. “İlk olarak biraz içmemiz gerekiyor.”

Bir buçuk saat sonra kapı çaldığında kafayı bulmuştuk ve sabah içtiğimiz için pişman olma yolunda emin adımlarla ilerliyorduk.

Kapı deliğinden baktım. Kız kardeşim dantelli truvakar kol, leylak rengi bir elbise giymişti. Parlak sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, âdeta zarafetin sözlükteki karşılığı gibiydi.

Kapıyı açtım. “Hey, burada ne işin var?”

Phee yanımdan geçerek içeri girdi. “Şaka mı yapıyorsun? Brent’in yaptığı o aptal radyo şakasından sonra seni dört kez aradım.”

Kalçasını tezgâha dayadıktan sonra mavi gözlerini bana kitledi. İnsanlar her zaman kız kardeşimin güzellik yarışmasına katıldığı için zeki olmadığını düşünmek gibi aptalca şeyler yaparlardı. Ama bu konuda çok yanılıyorlardı.

“İyi misin?” dedi omzumu nazikçe sıkarak.

“Sorun yok,” dedim üzerimdeki tişörtü çekiştirerek. Önünde şimdiden bir çikolata lekesi vardı ve gece daha yeni başlamıştı.

“Belli ki var.”

Mathias hızla mutfağa girdi. Aramıza uzanarak tezgâhtaki bardağını aldı. “Harika görünüyorsun, Phee. Huzurevinde düzenlenen bir baloya falan mı gidiyorsun?”

İtiraf etmeliydim ki kız kardeşim yirmi dört yaşında bir kайдından çok, altmış beş yaşında bir büyükanne olsaydı bu kıyafeti daha uygun olurdu. Ama geçen yıl Phee çok değişmişti. Bu değişim genel olarak yeni erkek arkadaşıyla ilgiliydi; KKRE’de haber sunucusu olan ve her şeyiyle tam bir pislik Joel Allen. Phee de orada çalışıyordu; hafta içi sabah haberlerinde trafik muhabirliği yapıyordu. Her gün sabahın üçünde kalkıyor, istasyona gidiyor ve saatlerini fazlasıyla dar elbiseler giyip haritalardaki eğri büğrü çizgileri işaret ederek ve yarışmayı kazanmasını sağlayan gülümsemesini göstererek geçiriyordu. Havalı gazetecilik diploması iş başındaydı.

Phee yaptığı işten hiç şikayet etmezdi ama bazen az da olsa nefret ettiğini düşünürdüm. Phee’ye bunu söylemek zordu. Gülümsemeyi ve rol yapmayı erken yaşta öğrenmişti.

“Bil diye söylüyorum, elbisemi Joel seçti.”

“Ah, tabii ya, Joel. Söylesene, şu yaptırmayı düşündüğü popo implantlarını yaptırdı mı?”

“Kes sesini Mathias.”

Mathias sırtıttı. “Ah, bak şuna, yavru kedinin pençeleri de varmış.”

“Her neyse. Yılbaşı arifesindeyiz. Partneri olanlarımız...” İç çektim. Phee irkilerek bana döndü. “Ah, Tanrım. Özür dilerim, öyle demek istemedim. Sadece yılbaşı partisine gideceğimi söylemek istedim.”

“Güzel kurtarış,” dedi Mathias gözlüklerini düzelttiği sırada sırtarak. Koyu renk çerçeveler ona çapkın bir profesör havası veriyordu ve büyük ihtimalle yapmak istediği şey de tam olarak buydu.

Phee tuzağa düşmeyi reddederek gözlerini benden ayırmadı. “Joel’la orada buluşacağım. Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Endişelendim.”

Joel, Mathias arkasından ağzını oynatıp öğürür gibi yaptı. “Endişelenecek hiçbir şey yok, o emin ellerde.” Tezgâhın üze-

rine dizilmiş atıştırma kolları ve alkollü içecekleri işaret ederek, “Görüyorum,” dedi.

Mathias’la Phee’nin arasındaki gerginlik her zaman böyle değildi. İlk tanıştıklarında Mathias üniversiteden yeni mezun olmuştu ve henüz röfleyle manscaping’i keşfetmemiş olsa da Phee’yi keşfetmişti. Mathias’a göre bu hisler karşılıklıydı. Sonra Phee hiçbir açıklama yapmadan onu yok saymıştı. Bazı zamanlarda süslenmesinin tek amacının kız kardeşimin dikkatini çekmek olduğunu düşünüyordum. Eğer gerçek buysa, şimdiye kadar işe yaramamıştı.

“Gitmeliyim,” dedi Phee.

Mathias omuz silkerek kirli sarı saçlarını karıştırdı. “Genç hanımları bekletmek istemezsin, öyle değil mi?”

Phee gözlerini devirdi ama onu onaylamayı reddetti. “İyi olmana ve yalnız olmamana sevindim. Konuşmak ya da başka bir şey istersen...”

Sesi kesildi; bana attığı bakış neredeyse umut doluydu. Phee’yle olan ilişkim karmaşıktı. Benden üç yaş küçük olmasına rağmen herkes gibi ben de ona âşıktım. Çocukken onu kendime mal etmiş, her yere taşımıştım. Bana o kocaman mavi gözleriyle baktığında onu mutlu etmek için her şeyi yapmaya yemin ederdim. Onun koruyucusu, kahramanıydım ama kız kardeş olup olmadığımızdan emin değildim. “Birbirimizin saçını örerken birbirimize her şeyimizi anlatırız,” türünden bir kardeşliğimiz yoktu. Büyüdükçe bana daha az ihtiyaç duymaya başlamıştı, ta ki her alanda benden daha iyi olduğunu söyleyecek raddeye gelene kadar.

Bir kızın örnek alamayacağı bir abla ne işe yarardı ki?

“Teşekkürler,” diye fısıldadım, biriken gözyaşlarımın gözümüne battığını hissederek.

“Bir dakika. Annemin haberi var mı?” diye sordu.

Başımı salladım, mideme bir korku yerleşti. “Bilmiyorum. Aradı ama açmadım.”

* Erkeğin vücut kıllarını estetik amaçlı düzenlemesi veya temizlemesi.–çn

“Bu gece onu arayıp ağzını arar, sana haber veririm.” Phee başını nefes kesici bir şekilde eğerek kapıya yöneldi. “Yarın öğle yemeğinde görüşürüz, olur mu?”

Başım ile onayladım.

Mathias’a sert bir bakış atmak için döndü. “Seninle de, sanırım.”

“Hayır. Benim planlarım var.” Ne tür planlar olduğunu anlamamış olmamız ihtimaline karşı kaşlarını dalgalandırdı.

Phee gözlerini devirdi.

“Joel ve ailesiyle iyi eğlenceler,” dedi Mathias göz kırpıp koridorun ilerisindeki banyoya yönelerek.

Phee bakışlarıyla onu takip ederken yüzünde hüznü bir ifade vardı. “İyi olduğuna emin misin? Yanında kalabilirim,” dedi. “Joel anlayış gösterecektir.”

Hayır, göstermezdi, tıpkı annemiz gibi. Bu parti annemin güzel ve başarılı kızını herkese göstermek için her yıl düzenlediği bir etkinlikti. Ve beni. “İyiyim. İyi eğlenceler.”

Kapıya ulaştığında hızlıca dönerek beni kucakladı. “Seni seviyorum, Perci.”

Ben de ona sarıldım; gözlerim yine doldu ama yaşların düşmesine izin vermeyerek gözlerimi kırıştırdım.

4

*“İyi bir arkadaş cesedi gömme konusunda yardımcı olur.
Çok iyi bir arkadaş, ne kadar fare zehrine ihtiyaç duyacağınızı bilir.”*

– MIMI

“Jalapeño popper’ları* uzat,” dedi Mathias omzuyla beni dürterek. İnleyerek öne doğru eğildim ve tabağı kucağıma doğru çektim. Bir tane alarak ağzına attı ve şişeden içtiği bir yudum şarapla ağzını çalkaladı.

“Can sıkıntısına Jalapeño popper’lardan daha iyi gelen bir şey olamaz.” Mathias ağzına bir tane daha atarak konuşmaya devam etti. “Ruhun rahatlamasını sağlıyor.”

Koltuğuma yayılmış televizyon izliyorduk ve saat gece yarısına yaklaşmıştı. “Yılbaşı gecesini zorla gülümsemek ve eğleniyormuş gibi yapmak zorunda olduğum bir partide geçirmekten çok daha iyi bir seçenek,” dedi.

Hıçkırarak dolabımda asılı duran balon kollu siyah elbisemle ona uygun kadife ceketimi düşündüm. Annem onu seçmiş, beni giyeceğıme dair söz vermeye zorlamıştı. O elbiseden nefret ediyordum. Ama yine de onu giyecektim. Onun kızı olarak payıma düşen sorumlulukları her yıl yaptığım gibi yerine getirecektim.

* Jalapeño biberlerinin içi genellikle peynir veya başka bir malzemeyle doldurulup kızartılarak yapılan bir atıştırmalık. –çn

“Büyük Joel Allen’ın varlığının tadını çıkarma şansını kaçırmıyoruz,” dedi Mathias homurdanarak. “Phee’nin giydiği elbiseyi o mu seçti? Gerçekten iğrençti. O şeyi üzerinden çekip çıkarmak istedim.”

Bir yudum şarapta boğuluyordum. “Eminim.”

Kaşlarını çatattığında koyu sarı kaşları bir V oluşturdu. “Öyle demek istemedim.”

“Tabii, tabii. Kendini buna inandırmaya devam et.” Sırıttım. “Keşke öpüşerek bu işe artık bir son verseniz.”

İnleyerek başını kanepeye doğru yasladı. “Bunu yaptığıma inanamıyorum.”

“Yeni yılı sıkıcı arkadaşınla geçirmekten mi bahsediyorsun?”

“Sen sıkıcı değilsin.” Bana bakmak için boynunu büktü. “Sana birazdan söyleyeceklerimi söyleyeceğime inanamıyorum. Yarın da suçu alkole atacağım. İki yıl önce babanın kanser korkusu yaşadığı dönemi hatırlıyor musun?”

İki yıl önce babam biyopsi için muayeneye gitmiş, sonuçlar tatmin edici çıkmamıştı. Bu sebeple daha fazla test için tekrar gitmesi gerekmişti. Hepimiz büyük bir gerginlikle çıkacak sonucu bekliyorduk.

“Phee bir gece evime geldi. O kadar çok ağlıyordu ki, nasıl desem, pek iyi görünmüyordu işte.” Bakışları bulanıklaştı. “Saçları darmadağındı. Onları düzleştirmeden kimsenin karşısına çıkmadığını biliyorsun.”

Aslında Phee’nin saçlarını düzleştirmesini isteyen annemdi. Ama onu düzeltmedim.

“Her neyse, geldi ve geceyi yanımda geçirdi.”

Bir avuç patates cipsini fırlatıp ayağa kalkarak, “Onunla yattın mı?” diye sordum.

“Öyle değil. Sadece birlikte uyuduk, o kadar. Sakinleştikten sonra onu yatağa yatırdığımda yanında kalmamı istedi.”

“Yani seksi şeyler yaşanmadı, öyle mi?” diye sordum. Mathias’ın ya da Phee’nin aşk hayatıyla ilgilenmiyorum olsam da her zaman iç-

ten ie birbirlerine âşık olmaları için dua etmiştim. Yıllar içinde birçok kez Phee'nin Mathias'ın duygularına karşılık verdiğinden emin olmuştum. Sonra karşısına daha çekici (ayrıca yaşlı ve daha gl) biri çıkar ve Phee'nin tüm dikkatini dağıtırdı.

"Seks yok, sadece birlikte uyuduk. Ama sabah olduğunda, sanki yatak tutuşmuş gibi kaçıp gitti." Doğrulup dirseklerinin üzerine yaslandı ve ellerini bacaklarının arasından sarkıttı. "Neredeyse," dedi gözlerini bana kaydırarak, "ona hislerimi söyleyecektim."

"Belki o da aynı hisleri paylaşıyordur?"

Homurdandı. "Ben ait olduğum yeri biliyorum. Ben onun arkadaş blgesindeyim. Büyük ihtimalle benim yanımdayken başımın üzerinde yanıp sönen dev bir kurukafa görüyor."

"Bu gerçekten üzücü."

Mathias eğilerek yanağımdan öptü. "Güzel kokuyorsun, harika bir tenin var; ayrıca beni gldryorsun ve çok zekisin. Neden seni seve miyorum?"

Gözlerimi kırptım.

"Yani, seni tabii ki seviyorum ama sana âşık değılim." şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturarak ağızını sildi. "Berbat romantik komedilerdeki karakterler gibi konuşuyorum."

"ok sevimli olurduk. Kendimize Percias diyebilirdik."

Mathias'ın burnu kırıştı. "Kulağı ayak hastalığı gibi geliyor."

"Ben de seni seviyorum."

Âşık olabilseydik hayat çok daha kolay olurdu. Bunu birkaç yıl önce denemiştik. "İlişkimiz" sadece on yedi saniye sürmüştü. Mathias beni pp pemeyeceğini sormuştu. Evet cevabını vermiştim ve sonrasında olanlar hayatımın en garip, en rahatsız edici pşmesiydi. Ayrıldık ve bir daha bu konu hakkında konuşmamaya karar verdik.

Ayrıca, nce Phee'yle tanışmış, kayıp bir yavru kuş gibi ona çaresizce bağılanmıştı. Bir keresinde ona kız kardeşimin zerin-

deki bu büyüünün ne olduğunu sormuştum, o da omuz silkerek, “Keşke bilsem,” demişti.

Televizyonda sunucunun sesi düşüncelerini böldü. “... en yaygın yeni yıl kararları? Bir tahminde bulunmak isteyen var mı?”

En popüler ergenlik programında rol alan bir diğer sunucu kız, “Kilo vermek?” diye mırıldandı.

“Doğru. Buna egzersiz yapmak ve daha sağlıklı beslenmek de dahil. Sıradaki tahmin?”

“Üfffi.” Elimdeki peçeteyi televizyona doğru fırlattım.

Her yılbaşında kendimle on sekiz kilo vermek ve bikini giye-bilecek kıvama gelebilmek için bir anlaşma yapardım. Nasıl kilo verebileceğimi biliyordum –temel prensipler roket bilimi değildi– ama pes etmeden önce asla birkaç kilodan fazlasını vermeyi başaramıyordum.

Biraz daha şarap içtikten sonra bir avuç cips yedim. Bazıları ağzıma, bazıları gömleğimin üstüne düştü, bir tanesi de sütyenimin içinde kayboldu. Bir nevi depo gibi düşünebiliriz.

Mathias başını omzuma yasladı. “O göt herifte olup bende olmayan ne var? Joel Göt Allen. Yeni adı bu.”

“Bunu sevdim. Yakıştı.”

Bir pop grubunun solisti olan üçüncü konuk gözlerini kıstı. Benim bir yıl boyunca sürdürüğümünden daha fazla göz kalemi kullanmıştı. “Yeni bir hobi?”

Sunucu başını salladı, yüzünde tam bir yıldız gülümsemesi vardı. “O da listede.”

Hobiler mi? Hadi bir dakikalığına hobilerden bahsedelim. Onları ben de denemiştım. Yürümeyi öğrendiğim andan itibaren annem beni çeşitli hobilerin içine atmış, birinin tutmasını ummuştı; bale, sanat dersleri, piyano, futbol, izci kızlar, bayrak takımı. Hepsinde berbatım. Yetişkin biri olarak daha farklı hobiler de denedim, mesela yemek yapmak, ikinci bir dil öğrenmek, bahçe işleri, sabun yapımı ve korkunç bir öğleden sonra da ahşap işçiliği.

Bende bir sorun vardı. Normal insanlar yetenekli oldukları bir şey bulabilirdi. Ben onlardan biri değildim. Tüm bu kararları almış olsam da kendimin daha iyi bir versiyonuna dönüşmeyi başaramamıştım.

“Galiba ben sorunluyum,” dedim şarap şişesini ilk çocuğumuş gibi göğsüme bastırarak. “Sorun bu olmalı.”

Mathias bir kolunu bana dolayarak, “Sen sorunlu değilsin,” dedi.

“Bence öyleyim.” Şişeyi sertçe Sal’in kâsesinin yanına koydum. Bana şefkat ve sonsuz bir sevgiyle bakıyordu. “Annem öyle olduğumu düşünüyor. Noel’de aldığım hediye ne olduğunu biliyor musun?”

Mathias başını salladı.

“Spor salonu üyelik yenilemesi, Spanx* ve siyah bir takım. Bir beden küçük olsa da ona söyleyemem. Bunu yaparsam gerçek bedenimi açıklamak zorunda kalırım, o da bana biraz daha çabalarsam başarabileceğimi söyler. Deniyorum, çok deniyorum ama asla yeterli olmuyor.”

Televizyondan gelen ses konuşmaya devam ediyordu. “Başka bir tahmininiz var mı? Popüler yeni yıl kararlarınız nedir?”

“Ah, buldum! Buldum!” İnanılmaz zayıf kız bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. “Randevuya çıkmak!”

İnleyerek başımı kanepenin koluna yaslamak için yana doğru devrildim. “Başarısız olduğum başka bir alan daha.”

Başarılarım adlı listemde başarısızlık her şeyi solumluyordu.

Hayatım boyunca başarısız olmuştum. Planlanan doğum günümde doğmamıştım. İlk kez anaokulunda başarısız olmuştum. Üniversitede, biyoloji dersinde başarısız olmuştum. İki kez. Kilo vermeyi başaramadım. Erkek arkadaşımı mutlu edemedim. Annemi gururlandırmayı başaramadım.

Başarısız oldum.

* Özellikle vücut şekillendirici iç çamaşırlarıyla tanınan bir iç giyim markası. -çn

Her zaman başarısız oldum.

Ben büyük bir başarısızlıktım.

Eski yakın arkadaşım olan yenilgi hissi partiye katılarak mideme bir kaya gibi yerleşti. “Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, asla başarılı olamıyorum.”

Gözyaşlarım beni şaşırttı, onları durduramadan yanaklarımdan aşağı süzülüpverdiler. Mathias bunu fark ederek başımı yukarı kaldırdı ve yüzümü göğsüne bastırdı. Temiz bir tişört, kolonya ve bir miktar jalapeño’nun rahatlatıcı kokularını ciğerlerime doldurdum.

Mathias omzumu kavrayarak beni yukarı itti. Mavi gözleriyle bana dik dik bakıyordu. “Bak, zor bir dönemden geçiyorsun. Ama bu böyle kalmayacak.”

Yüzümdeki ıslaklığı sildim; bakışlarına karşılık veremedim. En iyi arkadaşım olsun ya da olmasın, gizlemek için yoğun çaba sarf ettiğim bazı şeyler vardı. Bazen kendimden bile.

Ayağa kalkarak oturma odasında volta atmaya başladı. Beyaz tişörtü nasıl olduysa hâlâ tertemizdi ve koyu renk kot pantolonu yeni yıkanmış gibi görünüyordu. Yuvarlanmasına ve içki içmiş olmasına rağmen hâlâ bir film yıldızı gibi görünüyordu. Büyük beden tişörtümü düzelterek çikolata lekesinin yanına eklenen salsa lekesini görmezden gelmeye çalıştım.

Mathias duraklayarak ellerini kalçalarına koydu; savaşa hazırlanan bir savaşçı gibi ayaklarını iki yana açtı. “Yarışmalara katılan kızlara ne diyorum, biliyor musun?”

“Nefesini tut ki göğüslerin ön plana çıksın?”

“Onlara kendilerine inanmazlarsa kimsenin onlara inanmayacağını söylüyorum.” Önümde çömelerek bir elimi kendi ellerinin arasına aldı. “Sorun da bu. Yeterince iyi olduğunu düşünmediğin için kimse sana inanmıyor. Herkesi memnun edemezsin, bu yüzden bundan vazgeçmelisin.” Ayağa fırlayarak mutfağa daldı. “Bir fikrim var.”

“Fikir mikir yok. Ya da konuşmak. Ya da düşünmek.” Kanepeye uzanarak bir yastığı karnıma doğru çektim.

“Dört... üç... iki... bir... İyi seneler!” Televizyondan, “Auld Lang Syne”ın pop versiyonu eşliğinde çığlıklar yükseliyordu. Kapatma tuşuna bastım. Tüm bu mutluluk acıma partimi bozuyordu.

“Mutlu yıllar, Sal.” Bir kızın sahip olabileceği en güzel balığa bir öpücük armağan ettim. “Sana da, Mathias. Her neredeysen.”

“Buradayım.” Mathias bana bakıyor, küçük bir defteri sallıyordu. Oturduktan sonra bacaklarımı kaldırıp kucağına koyana kadar bacaklarıma vurdu. “Yeni yıl kararlarını not edeceğiz.”

Bir kolumu gözlerimin üzerine koydum. “Ah, harika, başarısız olabileceğim daha onlarca şey var.”

“Başarısız olunması imkânsız kararlar, mesela...” Kalemimin tıkırtısı sessizliği bozdu. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak kâğıda bir şeyler karalamaya başladı.

Ayağa kalktığımda beynim büyük bir kasırgaya yakalanmış bir gemi gibi sallanıyordu. “Ne yazıyorsun?”

“Bir numara: kilo vermeye çalışmayacaksın.”

Kahkaha attım. “Ne?”

“Diyet yapmayacaksın, yediklerine dikkat etmeyeceksin, seksi yoga derslerine—”

“Yoga meselesi asla gerçekleşmeyecek.” Pekâlâ. Bir kez olmuştu ve hâlâ unutmaya çalışıyordum.

“Karbonhidratlarını saymayacak, kaloriden endişe ettiğin için tatlıdan vazgeçmeyeceksin.” Kalem bana doğrulttu. “Anladın mı?”

“Düşündükçe kilo alıyorum.”

Cık cıkladı. “İyi olacaksın. Şimdi, gelelim iki numaraya. Kendinden daha emin olmaya çalışmayacaksın.”

“Nasıl?”

“Artık daha iddialı olmaya çalışmak ve aklından geçenleri söylemek yasak.”

“Yani, kişisel gelişim kitapları yok mu?”

“Yok.”

“Peki ya aldığım şu günlük e-postalar?”

“Adı ne?”

“Daha Özgüvenli Bir Sen İçin Adımlar.”

Mathias kaşlarını çatı. “Kesinlikle olmaz. Aboneliğini derhâl iptal et.”

“Ciddi misin?” diye sordum, sesimdeki umudu duymamak imkânsızdı. Bunlar gerçekten uygulayabileceğim kararlardı.

“Neden olmasın?” dedi omzuma vurarak. “Eğer hiçbir işe yaramıyorsa o zaman belki de bu kadar çabalamamanın vakti gelmiştir.”

Ona döndüğümde yüzüme bir gülümseme yerleşti. “Bunu sevdim sanırım. Karşıt kararlar gibi. Listede başka neler var?”

Mathias başını arkaya yaslayarak bakışlarını tavana dikti. Ben de aynısını yaptım. Bir süre sonra harekete geçerek yazmaya devam etti. “Üç numara. İşin için daha fazla çaba göstermeyeceksin.”

“Öyle mi?”

“Bundan sonra son dakikada geç saatlere kadar çalışmak ya da sırf insanlar istedi diye fazladan iş yükünün altına girmek yok. Artık herkesin faydalandığı kişi olmayacaksın.”

“Bunu yapabilirim.” Belki. Çok kolay değildi.

“Evet, devam edelim. Dört numara.” Mırıldanırken gözleri parladı. “Hiç kimseyle çıkmayacaksın. Bu konuya bir yıl ara ver ve kendin ol. Uzun soluklu ilişkilerin birinden çıkıp diğerine başlıyorsun. Hiçbir zaman sadece eğlenmiyorsun. Ayrıca, bir dahaki sefer annen sana tuzak kurmaya çalıştığında bunu bahane olarak kullanabilirsin.”

Bu fikir gerçekten değerliydi.

Mathias elini kaldırdı. “Hazır annenden bahsetmişken, beş numara: Daha iyi bir evlat ya da kız kardeş olmaya çalışmayacaksın.”

Homurdandım. “Şaka mı yapıyorsun? O konuda zaten berbatım.”

Defteri yere atıp bana döndü. “İşte böyle. Onların istediği gibi biri olmak için kendini o kadar zorluyorsun ki kendin olmayı unutuyorsun. Herkesi memnun etmeye çalışmaktan vazgeç.” Eliyle yanağımı kavradı. “Sen harikası. Bunu denersen, kendinden başka kimse olmana gerek olmadığını görürsün. İnanırsan başarırırsın.”

Bu sözleri söylerkenki ciddiyetine, gözlerindeki o öfkeye neredeyse inanacaktım. Eğer yarışmaya katılan kızlar böyle yetiştiriyorsa, neden bu kadar arandığını çok iyi anlıyordum.

“Bunlara uyacağına söz verir misin?” dedi defterden bir kâğıt koparıp bana uzatarak.

Sayfanın tamamını dolduran kalın, kısa yazılar, Mathias’ın hayatımdaki sorunlara çözüm olarak gördüğü kararları sıralıyordu.

PERCI’NİN YENİ YILDA YAPMAYACAKLARI:

1. Kilo vermeye çalışmayacağım.
2. Daha nazik biri olmaya çalışmayacağım.
3. İşimde daha fazla yükün altına girmeyeceğim.
4. Biriyle çıkmayacağım.
5. Daha iyi bir evlat ve daha iyi bir kız kardeş olmaya çalışmayacağım.

“Söz veriyorum,” dedim, baskı altında ya da fazla miktarda şarabın etkisiyle edilen yeminlerin geçersiz olduğunu bilerek.

Ayağa kalkarak elindeki kâğıdı kapıp buzdolabına doğru yürümeden önce ayakta durmakta zorlandım. Oraya, annemin son ziyaretinde sinsice yapıştırdığı mıknaatla buzdolabı kapağına sabitledim. Mıknaatın üzerinde, *HİÇBİR ŞEYİN TADI ZAYIFLIK HİSSİNDEN GÜZEL DEĞİLDİR* yazıyordu.

Annem hiç kurnaz değildi.

Liste bana bakıyor, tüm hayatımı özetleyen kısa cümleleriyle benimle âdeta alay ediyordu. Hayatımı Mathias’ın planladığı

gibi yaşamak, kimsenin beklentilerini dikkate almamak güzel olurdu. Ama beni *ben* yapan o küçük şeyler hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Belki de bazılarımız büyüklük için yaratılmamıştık.

İmkânsız bir rüya, gerçek buydu. Kanepeye döndüğümde Mathias'ın kanepeye yayıldığını gördüm. "O kadar kolay kurtulacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Kararın nedir?"

Yer değiştirerek düşünceli bir ifade takındı. "Yapacağım."

"Neyi?"

"Phee'ye, ona âşık olduğumu söyleyeceğim." Görünüşe göre ikimiz de hayalperesttik.

5

*“Sıkıcı kadınların tertemiz evleri olur.
Ve tatlım, ben korkunç bir ev hanımıyım.”*

– MIMI

“Hazır mısın?” diye sordu Mimi, annemlerin evinin önündeki kaldırıma yanaştığımda.

“Değilim.” Arabanın kontağını kapadım ve alnımı direksiyona dayadım. Bu yıl düzenlenen Noel yemeğimiz, Phee ve Joel’un programı nedeniyle Yeni Yılın İlk Günü öğle yemeğine dönüşmüştü.

Houston’ın West U bölgesinde ailemin tuğla görünümlü, üç katı ve etrafı kısmen çevrili, önünde verandası olan evine baktım. Yüz yıldan daha eski evde bin metrekarelik alanda geniş yatak odaları, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok banyosu ve bir uşak kileri vardı. Uşak kilerinin ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmesem de annem için büyük bir önem taşıyordu.

Yine de bir yuva sayılmazdı. Ailem burayı ben liseye başlamadan hemen önce satın almıştı. O zamana kadar, orta sınıf, sıradan bir mahallede, üç yatak odalı mütevazı bir evde yaşıyorduk. Phee’yle aynı odayı paylaşıyorduk. Yemek ve oturma odaları arasındaki kapının pervazında yıllarca aldığımız boy ölçülerimizi gösteren küçük çizgiler vardı. Arka bahçede bir trambolin

ve oyun seti vardı; ön taraftaki fiskeye tüm mahalle çocuklarının ortak eğlencesi hâline gelmişti.

O zamanlar annem sıradan bir anneydi. Evin içine pislik soktuğumuz için bize bağıırır, mutfak aletlerinin hiçbirinin birbirine uymuyor oluşuna aldırış etmezdi. Yatmadan önce bize masal okurdu ve her gece tuvaletleri temizleyip akşam yemeğini kendisi hazırlardı.

Mükemmeldi çünkü genel olarak kusurluydu.

Sonra babamın işleri birden patladı ve ailem güzel bir mahalledeki bu büyük eve taşındı; kusurlar artık bir seçenek değildi. Korumak zorunda oldukları bir itibarları vardı.

Mimi güneşliği aşağı çevirdi. “Tatlım, bundan kurtulmanın herhangi bir yolu yok. Söylenmeyi bırak ve yaşına göre davran.” Saçlarını düzeltti ve çantasında göz kamaştırıcı turuncu kırmızı rujunu aramaya başladı. “Bu renge ne dendiğini biliyor musun?”

Bu o kadar onun rengiydi ki omuzlarımın gerginliğinin biraz azaldığını hissettim; yanımda olduğu için mutluydum.

Mimi altı ay önce nefes darlığı sebebiyle kendini acil serviste bulmuştu. Annem gece yarısı aceleyle Eagle Pass’e gelmişti. Yıllarca günde bir paket sigara içtikten sonra sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Doktorlar sigarayı derhâl bırakması gerektiğini söylediler; birkaç hafta sonra akciğerlerinden birinde şüpheli bir lekenin bulunduğu başka bir korkunç dönemin ardından Mimi’nin karavanını satın ailesine yakın olmak için Houston’a taşınmasına karar verildi. Ailem yanıma taşınmasını istese de, o bunu kesin bir dille reddetmişti. Biz de ona kırk beş yaş ve üstü insanların yaşadığı sitelerden birinde tek yatak odalı küçük bir daire bulduk.

“Kırmızı olabilir mi?”

“İtfaiyeci Yemi,” dedi, kaşlarını dalgalandırarak.

Kasvetli ruh hâlime rağmen güldüm. “Hadi şu işi bir an önce bitirelim.”

Mimi bacağıma okşayarak, “Bu sadece o anlarından biri. Gececek, bu da geçecek.”

Kapıyı annem açtı; vücudunu saran krem rengi yün elbisesi içinde muhteşem ve zevkli görünüyordu. Asla itiraf etmek istemese de annem baştan aşağı bir Perkins'ti. Tıpkı Mimi ve benim gibi o da doğuştan kısa boylu ve kıvrımlıydı; koyu renk gözleri ve saçları vardı. Tek fark, onun genetiğe karşı savaşı nasıl kazanacağını bulmuş olmasıydı. Özel spor hocasının, bir pilates eğitmeninin, buz küpleri ve maruldan oluşan sıkı bir diyetin ve bence, bir estetik cerrahın ortak çalışmasıyla ince ve zayıf kalmayı başarmıştı.

Bence birbirimize benzeme potansiyelimiz vardı. Yirmi kilo kadar verip röfle yaptırsam ve kişisel bir stil danışmanım olsa, aynı kişi olabilirdik.

Annem, "Anne, ne giydin böyle?" diye sordu muhteşem bir şekilde ayarlanmış, hafif kızgın bir sesle. Ben çok küçükken, bir Country şarkıcısının kıskanacağı türden bir Güneyli tınısına sahipti. Sonra bir kadın ona diksiyon dersi vermek için evimize gelmeye başladı ve sahip olduğu aksanı söküp aldı. Artık sadece Mimi'yle "tartıştıklarında" ağzından kaçırıyordu.

Mimi turuncu, leopar desenli, belden bağlamalı ve arkadan yırtmaçlı elbisesini eliyle düzeltirken gülümsedi. Siyah topuklu ayakkabılarıyla kasılarak annemin yanından geçti. "Beğendin mi? Home Shopping Network'ten aldım."

Annem iç çekerek getirdiğim turtayı elimden aldı. Öne doğru eğilip yanağımdan öptüğünde parfümünün yumuşak kokusuyla sarılıp sarmalandım. "Onu aldığın için teşekkür ederim." Birkaç adım uzaklaşarak beni inceledi. "Çok hoş görünüyorsun. Bu sana doğum gününde aldığım takım, değil mi? Ama—" dedi kaşlarını çatarak, annem için her zaman bir "ama" vardı, "sana yeni bir saç düzleştirici almamız gerekebilir."

Hem utanmış hem de öfkeli bir şekilde dudağımı ısırdım. "Düzleştiricim çalışıyor, sadece bir ya da iki tutam saçı unutmuş olabilirim."

"Yapabileceğimiz bir şey yok. Hadi bakalım."

Mutfğa doğru ilerlerken onu takip ettik. "Baban şu fritözde

hindi pişiriyor. O şekilde pişirmekte neden bu kadar ısrar ettiğini bilmiyorum. Ama merak etmeyin. Formuna dikkat edenler için göğüs hindi aldım,” dedi bana gör kırarak.

Hiçbir anlam ifade etmeyeceği için cevap vermedim. Ayrıca haklıydı, birkaç kilodan fazlasını verebilirdim.

Mimi çantasını mutfaktaki küçük masanın üzerine bıraktı. “Ben kızarmış hindi yiyeceğim. Tatlı patates güveci için gerekli malzemeleri aldın mı?”

“Anne, buna gerçekten gerek var mı? Pek sağlıklı olduğunu düşünmüyorum.”

Mimi ellerini kalçalarına koyup ölümcül bir bakış attı. “Bobbie Jo, tatildegiz ve bazı geleneklerimiz var.”

Annem kaşlarını çatı. “Roberta.”

“Doğum belgen öyle demiyor.”

“Federal hükümet diyor.” On beş yıl önce yasal olarak değiştiğinden beri öyleydi.

Mimi bir önlük giydi ve bağcıklarını keskin bir hareketle bağladı. “Hükümetin ne dediğı umurumda değil. Seni ben doğurdum, adını ben koydum ve sana o isimle sesleniyorum.”

Annem hırlayarak dolabı açtı ve bir paket şekerleme, bir torba esmer şeker ve dev bir konserve tatlı patates çıkardı. “Al. Yap şu lanet olası güvecini.”

Mimi cevap vermek için dudaklarını araladığında –ki bu kesinlikle annemi öfkeliendirecek bir şeydi– önce arka kapıdan bir tırmalama sesi duyuldu, sonra tüylerimi diken diken eden keskin bir havlama duyuldu.

“Lütfen Pericles’ı içeri alır mısın?” dedi annem, elindeki enginar demetiyle beni işaret ederek.

Arka kapı mutfağın sonunda, küçük bir yemek masasının yanındaydı. Kapıyı açtığımda Pericles durakladı; siyah gözleriyle bana bakıyordu, sanki ruhumu görebiliyor, beni eksik buluyor gibiydi. Ürperdim.

Annem Phee’yi üniversiteye gönderdiğinde, boş odasına ağıt-

lar yakmış, onun yerine Pericles'ı eve almıştı; yarı fino, yarı iblis. Annem ona çok düşkündü. Pricles'ın kendine ait bir gardırobu vardı ve sadece annemin dini bir coşkuyla okuduğu köpeklere özel yemek kitabından topladığı çırpılmış organik yumurta, pirinç ve tatlı patates gibi malzemelerle ev yapımı yiyecekler yemesine izin verirdi. Ama beni fazlasıyla rahatsız eden şey gözleriydi; karanlık, dipsiz çukurlara benziyor, perili tablolar gibi odanın içinde beni takip ediyordu. Annem yokken ona gizlice Perili Perry derdim.

Arkamı dönerek Mimi'ye öğürüyormuş gibi yaptım. O da sırtıttı.

Annem ödül maması çıkardı ve Perili Perry onu dişlerinin arasına alıverdi. Yanımdan geçerek köşede duran yatağına yerleşti ve yatmadan önce üç kez dönüp biz insanları küçümseyici bir bakışla süzdü.

Annem ellerini havluya sildikten sonra enginarları yıkayıp kurulamaya başladı. "Brent nerede? Daha sonra mı gelecek?"

Sinirle tırnağımı kemirdim. Demek ayrıldığımızı henüz duymamıştı. Tabii ki soracaktı. Koca bir *insan* eksikti.

"Keşke şunu yapmaktan vazgeçsen. Bu berbat bir alışkanlık."

Kalçasını kaldıran Mimi gözlerini kısarak anneme baktı. "Biliyor musun, yedi yaşına kadar başparmağını emdin. Durmadan emdiğin için parmağının buruşup düşeceğini sanmışım."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu annem.

Biliyordum. Mimi annemin dikkatini dağıtarak beni kurtarmak için araya girdi. Gelmiş Geçmiş En İyi İnsanlar listemde Mimi birinci, ikinci ve üçüncü sırada yer alıyordu.

Mimi omuz silkti. "Kötü alışkanlıklardan bahseden sendin. Bunu paylaşmanın tam da yeri olduğunu düşündüm."

"Anne, düşünüyorum da, bazen--"

Evin içinde "Auld Lang Syne" çalıyordu. Annem her mevsime uygun şarkıları olan süslü, ayarlanabilir bir kapı ziline sahipti.

"Bu Brent olabilir," dedi annem.

“Ben bakarım.” Sesim tiz çıkmıştı.

Yanımdan geçerken Mimi mırıldandı. “Olgunluk, tatlım. Olgunluk.”

Perili Perry onaylarcasına bağırdı.

Mutfaktan ve annemden koşarak uzaklaştığım için kapıyı açtığımda soluk soluğaydım. Kapıyı açtığımda kız kardeşim ve Joel Allen’la karşılaştım ama fark etmediler. Birbirlerine sarılıp öpüştikleri için beni görmeleri zordu. Hem kız kardeşimin üzerindeki kırmızı elbisesi hem de Joel Allen ona âdeta ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Gözlerimi kaçırarak ona kadar saydım ve nefes almak için birbirlerinden ayrılmalarını bekledim.

Sonunda Phee kıkırdayarak geri çekildi ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Joel Allen tenteyi işaret ederek göz kırptı. “Ökseotu.”

“Şanslıyım,” diye mırıldandım içeri girmeleri için kenara çekilirken.

Joel Allen kolonya ve erkek egosu bulutunun içinde yanımdan geçerken başıyla selam verdi. Gür, siyah saçları (Mathias’ın dediğine göre peruk), yıl boyunca hiç azalmayan bronzluğu (Mathias’ın dediğine göre sprey) ve ultra beyaz dişlerle (Mathias’ın dediğine göre kaplama) dopdolu bir gülümsemesi vardı.

Fakat Joel Allen’la alakalı en kötü şey kız kardeşime davranış biçimiydi. Giyimi, saçı, zekâsı ya da kilosuna hakkında dikkatsiz yorumlar yapıyor, anlattığı hikâyelerle onu şaka konusu hâline getiriyordu. Kız kardeşim onun gözünde bir insan değil, bir statü sembolüydü; otuzlu yaşlarında boşanmış erkeklerin “hâlâ hızlıyım” tarzında arkadaşlarına gösterebileceği türden bir kadındı.

Bundan daha kötüsü, kız kardeşimin onun yanında nasıl değiştiği; omurgasız gibi görünen, sevgi dolu, koca gözlü bir kız.

“Persephone, canım, kim geldi?” diye sordu annem ve kordorda ilerledi, Pericles onu takip ediyor, patileri parke zeminde ses çıkarıyordu. Mimi mutfaktan, Dolly Parton’ın “Jolene” adlı

şarkısının detone bir versiyonunu söylemekle meşguldü. Tam ismini duyunca dişlerimi sıktım. Üniversitedeyken annem klasik müzik okuduğu için kendini uzman sanıyordu. Duyduğumuza göre babamla bir anlaşma yapmışlar; kızların ismini annem, oğlanlarınsa babam koyacakmış. Annem turnayı gözünden vurmuştu. Eski Yunan ve Romalılara duyduğu meraktan esinlenerek bize Persephone ve Phoebe isimlerini vermişti. Annemin üçüncü çocuğu olduğu için Pericles bile olaya dâhil oldu. Erkek olmasına rağmen.

“Roberta!” Joel Allen ajansta ve dışarıda kullandığı (Mathias’ın söylediğine göre sahte olan) derin ve gür sesiyle giriş yaptı. Omzuna yaslanıp kıkırdayan anneme sarıldı.

Phee’yi selamladıktan sonra gülümseyerek geri çekildi. “Çok güzel görünüyorsun. Burada olmana çok sevindim. Bir tek Brent eksik. O nerede? Bir sorun yok, değil mi?”

Dudaklarımı yaladım ve söyleyeceklerimi düşünürken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Konu şu ki—”

“Brent geliyor mu?” Joel Allen topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ellerini ceplerine soktu. “Çok komik. Perci’yi terk ettiğini sanıyordum.”

Annemin nefesi kesildi. Phee duyulabilir şekilde nefes aldı ve Joel Allen’ı susturmak için onu dirseğiyle dürttü. Ama o bunu umursamadı.

“Dostum, o ayrılık şekli çok acımasızdı,” dedi bir eliyle omzuma vurarak. Gözlerimi annemin yüzüne dikerek uzaklaştım.

“Anladım.” Ellerini daha önce omzuna koyduğu bulaşık bezine kuruladı. “Ve bundan herkesin haberi var, öyle mi?”

Annemi hayal kırıklığına uğrattığım her olayda olduğu gibi göğsüme o tuhaf duygu yerleşti. Yirmi yedi yaşındaydım ve annemin fikirlerini bu kadar önemseydiğim zamanları çoktan aşmış olmalıydım; gerçek şu ki annemin fikirlerini çok önemsiyordum. Annemin onayını almak hiçbir zaman kolay değildi ve ben hiçbir zaman kız kardeşimin yaptığı gibi onu etkilemeyi başaramadım.

“Kahretsin, tüm şehir biliyor. Radyoda canlı olarak yayınlandı. Eliptik bisiklete bindiğimde dinlemeyi seviyorum. O sabah programı çok eğlenceli,” diye devam etti Joel.

Nefret Ettiğim İnsanlar listesinde Joel Allen artık açık ara ilk sıradaydı. Brent’ten bile önce geliyordu.

Annemin çenesi öfke, kızgınlık, büyük ihtimalle hayal kırıklığı ve biraz da hüznü olduğunu düşündüğüm bir şekilde gerildi. Bitkin biçimde onu izledim, ne yaptığımı sormasını bekliyordum. Yine nasıl çuvallamıştım? Onun yerine elindeki bulaşık bezini tekrar omzuna attı. Çıkan sesle irkildim.

“Sos hazır,” diye bağırdı Mimi mutfaktan. “Hadi yemeğe oturalım. İskelet kongresindeki köpeklerden fazla salya akıtıyorum.”

Annem tek kelime etmeden arkasını dönüp uzaklaştı.